

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **D. B.,** zastoupeného JUDr. Danielem Hornem, advokátem se sídlem nám. Republiky 29, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni,** se sídlem Hálkova 14, Plzeň, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11. 2007, čj. 9652/07-1100-402937 a čj. 9660/07-1100-402937, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2011, čj. 57 Af 27/2011 - 154,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad v Plzni zahájil u žalobce dne 9. 2. 2004 daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000, 2001 a 2002. Správce daně v průběhu daňové kontroly zpochybnil výdaje, které měl stěžovatel zaplatit společnosti APSICA, spol. s. r. o. (dále jen „APSICA“), za provedené stavební práce.

[2] Po provedené daňové kontrole správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal, že společnost APSICA provedla fakturované stavební práce. Správce daně tak stěžovateli neuznal výdaje uplatněné na základě faktur s hlavičkou společnosti APSICA. Proto vydal dne 22. 5. 2007 dodatečný platební výměr č. 1070000848, kterým žalobci doměřil daň za zdaňovací období roku 2000 ve výši 34 240 Kč a snížil daňovou ztrátu o

452 533 Kč, a dodatečný platební výměr č. 1070000849, kterým žalobci doměřil daň za zdaňovací období roku 2002 ve výši 733 189 Kč.

[3] Proti oběma dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání k žalovanému, který je v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl. I žalovaný měl za to, že žalobce neprokázal své tvrzení, že stavební práce fakturované společností APSICA byly v plném rozsahu provedeny právě touto společností tak, jak je uvedeno na vystavených fakturách.

II.

[4] Žalobce obě rozhodnutí o odvolání napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni. Poukázal mimo jiné na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, týkající se zákonnosti zahájení daňové kontroly. K této námitce krajský soud uvedl, že se jedná o nový žalobní bod, který žalobce neuplatnil v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby, ale až při jednání. Krajský soud se proto touto námitkou nezabýval. Ztotožnil se se závěry žalovaného, a žalobu rozsudkem ze dne 18. 3. 2009, čj. 57 Ca 4/2008 - 65, zamítl.

[5] Rozsudek krajského soudu žalobce (stěžovatel) napadl kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, čj. 8 Afs 41/2009 - 119, rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že podle nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2082/09 a I. ÚS 1611/07 je nutné odvíjet běh tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření a doměření daně dle § 47 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“), od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla daňová povinnost (pravidlo „3+0“), nikoli od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost předkládat daňové přiznání (pravidlo „3+1“ užívané do té doby). Za použití pravidla 3+0 vyplývajícího z uvedených návrhů Ústavního soudu Nejvyšší správní soud dovodil, že daňová kontrola zdaňovacího období roku 2000 byla zahájena až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, k čemuž měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] K námitkám souvisejícím se zdaňovacím obdobím roku 2002 Nejvyšší správní soud uvedl, že se krajský soud měl zabývat závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07, přestože je stěžovatel neuvedl v zákonem stanovené lhůtě pro podání a doplnění žaloby. Stěžovatel totiž nemohl při podání žaloby předvídat zásadní obrat v rozhodovací praxi, představovaný nálezem Ústavního soudu. Další námitky stěžovatele vztahující se k vlastní daňové kontrole a doměření daně za zdaňovací období roku 2002 Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal.

[7] Po tomto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se oba účastníci vyjádřili k dalšímu postupu ve věci.

[8] Stěžovatel navrhoval, aby byla zrušena obě rozhodnutí žalovaného a jim předcházející dodatečné platební výměry. Dodatečný platební výměr za rok 2000 totiž snížil daňovou ztrátu o 452 533 Kč. Dle stěžovatele mu byla i z tohoto důvodu doměřena daň za rok 2002 ve výši 733 189 Kč. Pokud bude první výměr zrušen, bude možné dle stěžovatele, aby si v obnovené kontrole roku 2002 uplatnil daňovou ztrátu vzniklou v roce

2000 jako odčitatelnou položku od základu daně dle § 34 odst. 1 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

[9] Žalovaný k tomu ve svém vyjádření uvedl, že žalobci byla na základě jím podaného daňového přiznání za rok 2000 původně vyměřena daňová ztráta ve výši 452 533 Kč. V daňovém přiznání za rok 2002 si stěžovatel uplatnil část daňové ztráty ve výši 35 000 Kč, i když mu nic nebránilo, aby si uplatnil větší část ztráty z roku 2000 (vykázaný základ daně to umožňoval). Stěžovatel mohl rovněž uplatnit větší část ztráty v dodatečném daňovém přiznání na vyšší daňovou povinnost před tím, než u něj finanční úřad zahájil daňovou kontrolu. Žalovaný dále uvedl, že právo uplatnit ztrátu nebo její část vzniklou a vyměřenou v předchozích letech je dle § 34 odst. 1 a § 38p odst. 8 zákona o daních z příjmů a § 40 odst. 16 zákona o správě daní plně na vůli daňového subjektu a je spojeno s povinností přiznat základ daně v zákonné výši. Pokud daňový subjekt tuto povinnost nesplní a toto nesplnění zjistí správce daně, ztrácí daňový subjekt možnost uplatnění odpočtu daňové ztráty vzniklé a vyměřené v předchozích letech v příslušném zdaňovacím období v maximální možné výši. Stěžovatel tuto povinnost ve zdaňovacím období roku 2002 nesplnil. Část ztráty ve výši 35 000 Kč, kterou stěžovatel v daňovém přiznání za rok 2002 uplatnil, správce daně v dodatečném platebním výměru zohlednil. Není tedy důvod tento platební výměr ani rozhodnutí jej přezkoumávající rušit.

[10] Krajský soud byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Proto uznal námitku uplynutí prekluzivní lhůty ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2000 a výrokem I. svého nového rozsudku příslušné rozhodnutí žalovaného zrušil. Výrokem II. však žalobu v části týkající se druhého rozhodnutí žalovaného, tj. zdaňovacího období roku 2002, zamítl. S nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 se vypořádal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Aps 2/2009 - 52. Námitky související s vlastní daňovou kontrolou a s doměřením daně za rok 2002 krajský soud stejně jako Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal. Neshledal důvodnou ani novou námitku stěžovatele týkající se uplatnění daňové ztráty z roku 2000 v roce 2002. V této otázce se zcela ztotožnil s výše uvedenou argumentací žalovaného.

III.

[11] Proti výroku II. tohoto v pořadí druhého rozhodnutí krajského soudu stěžovatel včas podal opětovnou kasační stížnost. V kasační stížnosti namítl, že krajský soud zcela nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, stěžovatel tedy tvrdil důvod podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti však vyplynulo, že podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku uplatnění daňové ztráty v roce 2002. Kasační stížnost tedy podal z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[12] Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí krajského soudu sice odpovídá závěrům vysloveným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ale krajský soud nezohlednil skutečnost, že se ve věci jednalo o daňovou kontrolu, jejímž výsledkem byla dvě rozhodnutí finančního úřadu, která na sebe navazují. Proto krajský soud měl zrušit obě rozhodnutí finančního úřadu (*poznámka soudu*: stěžovatel zřejmě myslel buď obě rozhodnutí žalovaného – finančního ředitelství - nebo obě rozhodnutí žalovaného i obě

předcházející rozhodnutí finančního úřadu) a věc mu vrátit. Poté by bylo nutné v rámci daňové kontroly, která by pokračovala, zastavit daňovou kontrolu roku 2000 a nově rozhodnout o daňové povinnosti za rok 2002, kde by si stěžovatel dodatečně uplatnil daňovou ztrátu z předchozích let, zejména roku 2000. To, že stěžovatel původně v daňovém přiznání za rok 2002 uplatnil jen část daňové ztráty ve výši 35 000 Kč, bylo odůvodněno výší daňové povinnosti přiznané stěžovatelem v daňovém přiznání, kdy si vyšší ztrátu z předchozích let prakticky ani uplatnit nemohl. Stěžovatel by si mohl snížit povinnost doplatit daň ve výši 733 189 Kč o výši daňové ztráty v částce 452 533 Kč. To však nemohl učinit dříve, než bylo díky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu postaveno na jisto, že daň z příjmů fyzických osob za rok 2000 mu byla doměřena nezákonně. Stěžovatel se domnívá, že nemá jinou možnost k uplatnění ztráty z roku 2000 v roce 2002, než uvedeným znovuotevřením celé kontroly. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. rozsudku krajského soudu a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

IV.

[13] Žalovaný se k této kasační stížnosti nevyjádřil.

V.1

[14] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval tím, zda je kasační stížnost přípustná, neboť byla v tomto řízení podána opakovaně. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po tom, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Je tomu tak proto, aby se Nejvyšší správní soud nezabýval opakovaně otázkou, k níž už v dané věci právní názor zaujal (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil“* (srov. usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 - 56; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz).

[15] To však neplatí, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Nad rámec doslovného znění tohoto ustanovení dovodila judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu další výjimky ze zákazu podání opakované kasační stížnosti, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Tyto výjimky je nutno vnímat tak, že námitky opakované kasační stížnosti musí být podávány v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že řešena být nemohla, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení čj. 1 As 79/2009 - 165).

[16] Námitka stěžovatele se týká otázky, která vyvstala teprve v důsledku předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval. Nepřipustit takovou kasační stížnost by se rovnalo odepření přístupu k soudu. Jde zde o kasační tvrzení nové, Nejvyšším správním soudem neřešené. Kasační stížnost tak je přípustná.

V.2

[17] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnost ve výše vymezeném rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 40 odst. 16 zákona o správě daní ve znění účinném do 31. 5. 2005, tedy účinném pro rok 2002, platí, že:

> *„Daňový subjekt je povinen v daňovém přiznání nebo hlášení daň si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši.“*

[20] Podle § 5 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2000 platí, že:

> *„Pokud podle účetnictví výdaje přesáhnou příjmy uvedené v § 7 a 9, je rozdíl ztrátou. O ztrátu upravenou podle § 23 (dále jen "daňová ztráta") se sníží úhrn dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 s použitím ustanovení odstavce 1. Tuto ztrátu nebo její část, kterou nelze uplatnit při zdanění příjmů ve zdaňovacím období, ve kterém vznikla, lze odečíst od úhrnu dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 v následujících zdaňovacích obdobích podle ustanovení § 34.“*

[21] Podle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů v tomtéž znění platí, že:

> *„Od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v sedmi zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.“*

[22] Je zřejmé, že se stěžovatel mýlí, pokud se domnívá, že by o částku uplatněné daňové ztráty snížil částku doměřené daně. Jak plyne z uvedených ustanovení, daňová ztráta snižuje základ daně, nikoli daň samotnou.

[23] Stěžovatel se rovněž mýlí v tom, že by si po „znovuotevření“ daňové kontroly zdaňovacího období roku 2002 mohl daňovou ztrátu uplatnit.

[24] Argumentace žalovaného i krajského soudu, na jejímž základě krajský soud neshledal námitku uplatnění daňové ztráty důvodnou, se shoduje s již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu.

[25] Již v roce 2002 Ústavní soud vyslovil, že: *„Ustanovení § 34 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb. sice umožňuje daňovému subjektu odečíst od základu daně daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období v sedmi zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje, nicméně musí tak učinit způsobem stanoveným právním předpisem, kterým je zák. č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, a který právě v citovaných ustanoveních upravuje způsob podávání řádných a dodatečných daňových přiznání, a nikoliv kdykoliv v průběhu sedmi let, event. až v návaznosti na nepříznivý výsledek daňové kontroly blíže nespecifikovaným požadavkem, jak to učinil stěžovatel (tj. v odvolání uvedeným požadavkem, "aby bylo přihlédnuto k daňovým ztrátám pravomocně vyměřeným za předchozí zdaňovací období"). Jakkoliv se konkrétní situace, kdy došlo k doměření daně a s ohledem na uplynutí sedmileté doby již nebude možno daňovou ztrátu v příštích letech uplatnit, může jevit stěžovateli nespravedlivá, je nutno vycházet z toho, že prvotní povinností daňového subjektu je přiznat a zaplatit daň v zákonem stanovené výši, a pokud tak však neučiní, nezbývá mu než nést následky tohoto svého jednání, včetně nemožnosti uplatnit daňovou ztrátu.“* (usnesení sp. zn. IV. ÚS 298/02, obdobně též IV. ÚS 628/02) Shodně se vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 Afs 184/2004 - 108.

[26] Předcházejícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci stěžovatele byl ve vztahu k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2000 pouze obnoven původní stav v podobě, v jaké si stěžovatel sám daň vyčíslil. Tento stav proto nelze považovat za nespravedlivý. Nejenže stěžovatel v roce 2002 nesplnil svou primární právní povinnost přiznat daň ve správné výši, navíc si v tomto roce sám mohl uplatnit vyšší část daňové ztráty jako odčitatelnou položku (jím přiznaný úhrn dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 zákona o daních z příjmů v tomto roce činil 75 339 Kč a daň přiznal ve výši 49 295 Kč), mohl vyšší část daňové ztráty uplatnit v dodatečném daňovém přiznání dle § 38p zákona o daních z příjmů nebo mohl daňovou ztrátu uplatňovat i v jiných zdaňovacích obdobích, jak vyplývá z § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[27] Na situaci stěžovatele nic nemění ani to, že od roku 2004 do roku 2007 probíhala u stěžovatele daňová kontrola a posléze navazující soudní řízení, přičemž v roce 2007 stěžovateli uplynulo sedmileté období pro uplatnění daňové ztráty. I touto otázkou se již zabýval Ústavní soud ve výše citovaném rozhodnutí, jak uvedeno.

[28] Dle již ustálené judikatury tohoto soudu nemusí správce daně přihlížet k právnímu úkonu, jímž by daňový subjekt vůči správci daně projevil vůli uplatnit daňovou ztrátu z předchozích let v jiném rozsahu než v daňovém přiznání za kontrolované zdaňovací období. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu vyslovil: *„Nejvyšší správní soud stabilně vychází z toho, že uplatnění daňové ztráty je právem, nikoli povinností daňového subjektu. Jinými slovy, uplatnění (nebo neuplatnění) daňové ztráty - chápané jako právní postup daňového subjektu směřující navenek, vůči správci daně - je výsledkem jeho vnitřní úvahy ekonomické. Aktivní úkon daňového subjektu proto nemůže nahradit správce daně ani tehdy, má-li povědomost o existenci neuplatněné daňové ztráty. Proto k daňové ztrátě správce daně*

nemusí (ani nemůže) přihlížet při svém vlastním výpočtu daňové povinnosti.“ (usnesení čj. 8 Afs 111/2005 - 106; viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 1/2003 - 43 a 2 Afs 30/2004 - 51 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 166/01, I. ÚS 503/02 a IV. ÚS 614/06).

[29] I kdyby tak krajský soud vyhověl návrhu stěžovatele a zrušil obě rozhodnutí žalovaného, případně i jim předcházející rozhodnutí správce daně, správce daně by k požadavkům stěžovatele na uplatnění daňové ztráty nepřihlédl. Navrhované zrušení daných rozhodnutí proto ztrácí opodstatnění.

[30] K tomu se v rozsudku čj. 5 Afs 27/2008 - 11 uvádí: „*V takové právní úpravě Nejvyšší správní soud neshledává nepřípustnou diskriminaci, neboť zákonodárce zde zcela racionálně zvýhodňuje daňový subjekt, který splní svou povinnost vyplývající z § 41 odst. 1 daňového řádu a podá ze své vlastní iniciativy dodatečné daňové přiznání na vyšší daň, neboť zjistí, že daň přiznal (ve svůj prospěch) v nesprávné výši. V takovém případě si tedy daňový subjekt může zároveň dodatečně uplatnit daňovou ztrátu z minulých let a tím svůj nově stanovený daňový základ korigovat. Obdobné beneficium ovšem zákon neposkytuje daňovému subjektu, který rovněž přiznal daň nižší, než by odpovídalo jeho zákonné povinnosti, ta mu ovšem musela být doměřena na základě daňové kontroly, tedy z iniciativy správce daně.*“

[31] Správce daně má při doměření daně povinnost zohlednit pouze takovou daňovou ztrátu, kterou daňový subjekt uplatnil zákonem předpokládaným způsobem (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 628/02). V posuzovaném případě správce daně přihlédl k daňové ztrátě ve výši 35 000 Kč, jak ji stěžovatel uplatnil v řádném daňovém přiznání. Neexistuje proto důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů.

[32] Nejvyšší správní soud se nebude zabývat tím, nakolik je požadavek stěžovatele pouze účelový, neboť subjektivní lhůta k vyměření a doměření daně za zdaňovací období roku 2002 uplynula již 31. 12. 2007 a nelze si nevšimnout, že i objektivní desetiletá lhůta pro doměření daně zanedlouho uplyne. V případě zrušení rozhodnutí správních orgánů by tak již nebylo možné v doměřovacím řízení pokračovat. Pouze na okraj však lze poznamenat, že k obdobným případům, jako je stěžovatelův, již v budoucnu nebude docházet, neboť zákon o daních z příjmů v současnosti v § 38r stanoví, že „*lhůta pro vyměření jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která lze tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro vyměření za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit*“. Byť toto ustanovení platí již od roku 2000, použije se na všechny daňové poplatníky až od roku 2008 (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 28/2003 - 69 a 5 Afs 64/2011 - 18).

[33] Na tomto místě proto lze uzavřít toto odůvodnění odkazem na již citované rozhodnutí rozšířeného senátu: „*Nejvyšší správní soud v řadě rozhodnutí připomíná platnost staré právní zásady vigilantibus leges, podle níž prospěch zákona svědčí tomu, kdo o jeho dodržování dbá. Při respektování této obecné zásady dospěl rozšířený senát k názoru, že zákon dává tomu, kdo o svá práva dbá, dostatek dostupných prostředků k tomu, jak daňovou ztrátu uplatnit včas a řádně. Omezení tohoto práva na dobu probíhající daňové kontroly a důsledky z*

toho plynoucí, jsou proto uměřenými nástroji k vynucování veřejného zájmu na řádné správě daní.“ (usnesení čj. 8 Afs 111/2005 - 106).

VI.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu